

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 02, 2018

Nummer 2, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:31](#) 12-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:3266](#) 22-12-2017

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3526](#) 13-12-2017

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:229](#) 11-01-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:15602](#) 22-12-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:14752](#) 12-12-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:9921](#) 22-11-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:7250](#) 30-08-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 30-11-2017

Strand Lobben t. Noorwegen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Het kindgebonden budget dient niet in mindering te worden gebracht op de behoefte bij de berekening van partneralimentatie. Annotatie bij Hoge Raad 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1273.](#)

mr. J.J. Smeenge

RECHTSPRAAK

Heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht ten aanzien van een internationale echtscheiding met nevenvoorzieningen die betrekking hebben op de ouderlijke verantwoordelijkheid indien de Nederlandse rechter niet bevoegd is om van het echtscheidingsverzoek kennis te nemen?

De vrouw komt in cassatie op tegen het oordeel van het hof dat de Nederlandse rechter ten aanzien van de bij het echtscheidingsverzoek ingediende nevenvoorzieningen niet bevoegd is om hiervan kennis te nemen. De vrouw stelt dat dit oordeel – voor zover het betreft de nevenvoorziening die ziet op de ouderlijke verantwoordelijkheid – blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot artikel 8 Verordening Brussel II-bis.

De klacht treft naar het oordeel van de Hoge Raad doel. Het verzoek van de vrouw om haar te belasten met het eenhoofdig gezag over het kind, subsidiair de hoofdverblijfplaats van het kind bij de vrouw te bepalen, betreft de ‘ouderlijke verantwoordelijkheid’ als bedoeld in artikel 2 aanhef en onder 7 Verordening Brussel II-bis, in verbinding met artikel 8 lid 1 Verordening Brussel II-bis, zodat dit verzoek valt binnen de materiële reikwijdte van Verordening Brussel II-bis. Het kind heeft zijn gewone verblijfplaats als bedoeld in artikel 8 lid 1 Verordening Brussel II-bis in Nederland. Het verzoek valt ook binnen de formele reikwijdte van Verordening Brussel II-bis, zodat de Nederlandse rechter op grond van artikel 8 lid 1 Verordening Brussel II-bis bevoegd is om van dat verzoek kennis te nemen.

De omstandigheid dat bij de Nederlandse rechter geen echtscheidingsprocedure tussen de vrouw en de man aanhangig is of kan worden gemaakt, staat niet in de weg aan de bevoegdheid van de Nederlandse rechter op grond van artikel 8 lid 1 Verordening Brussel II-bis. Evenmin staat daaraan in de weg dat het stelsel van artikel 827 lid 1 aanhef en onder c Rv in verbinding met artikel 1:251a lid 2 BW berust op het uitgangspunt dat voorzieningen betreffende, onder meer ‘het gezag over, de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken over, de vaststelling van de hoofdverblijfplaats van of de omgang met, de informatie en raadpleging over (...) minderjarige kinderen van de echtgenoten’ als ‘nevenvoorziening’ kunnen worden getroffen door de rechter die de echtscheiding uitspreekt. De Nederlandse rechter die op

grond van artikel 8 lid 1 Verordening Brussel II-bis bevoegd is om kennis te nemen van een verzoek met betrekking tot de ouderlijke verantwoordelijkheid voor een kind, kan zijn beslissing op dat verzoek aanhouden in afwachting van de uitkomst van een bij een buitenlandse rechter aanhangige of aanhangig te maken echtscheidingsprocedure, dan wel aan zijn beslissing voorwaarden verbinden die verband houden met een in het buitenland uit te spreken echtscheiding.

De omstandigheid dat de man, reeds voordat de vrouw haar echtscheidingsverzoek met nevenvoorzieningen bij de rechtbank indiende, in India een echtscheidingsprocedure en een (aanvullende) gezagsprocedure aanhangig heeft gemaakt, leidt niet tot een geval van litispendingie als bedoeld in artikel 19 lid 2 Verordening Brussel II-bis, aangezien geen sprake is van procedures die aanhangig zijn bij gerechten van verschillende lidstaten. Aan hetgeen met betrekking tot litispendingie is bepaald in artikel 13 Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen (*Trb.* 1997, 299), komt in dit geval reeds geen betekenis toe nu India geen partij is bij dat verdrag.

De bestreden beschikking is daarom vernietigd voor zover het hof heeft geoordeeld dat de Nederlandse rechter niet bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek van de vrouw om haar te belasten met het eenhoofdig gezag over het kind, subsidiair de hoofdverblijfplaats van het kind bij de vrouw te bepalen.

De Hoge Raad heeft zelf de zaak op het punt van de bevoegdheid met betrekking tot het zojuist vermelde verzoek van de vrouw afgedaan en bepaald dat de Nederlandse rechter bevoegd is om van dat verzoek kennis te nemen. De zaak is vervolgens verwezen naar de Rechtbank Noord-Holland, locatie Haarlem, ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:31

Zaaknummer: 17/02752

RECHTSPRAAK

Kort geding. Kinderrechter heeft op 13 december 2017 beslist dat de 16-jarige dochter onder toezicht wordt gesteld en heeft, uitvoerbaar bij voorraad, machtiging tot uithuisplaatsing verleend. De moeder heeft de Raad voor de Kinderbescherming en de GI gedagvaard om de raad en de GI te verbieden de machtiging ten uitvoer te leggen. De voorzieningenrechter wijst de vordering af. Er zijn geen nieuwe feiten die een noodtoestand hebben doen ontstaan, waardoor ten uitvoerlegging niet aanvaardbaar is.

De moeder vordert – zakelijk weergegeven – om bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) en de gecertificeerde instelling (GI; in dit geval de William Schrikker Stichting (WSS)) te verbieden de beschikking ten aanzien van de uithuisplaatsing ten uitvoer te leggen voor de duur van drie maanden, of zoveel eerder als het gerechtshof daarover een beslissing heeft gegeven.

Daartoe voert de moeder – samengevat – het volgende aan. De moeder maakt zich grote zorgen over het welzijn van de minderjarige, vanwege de dreigende uithuisplaatsing. De minderjarige verzet zich tegen deze uithuisplaatsing en heeft aangegeven te zullen onderduiken als de machtiging ten uitvoer gelegd gaat worden. De minderjarige wil absoluut niet in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder terecht komen. De moeder is dan ook in hoger beroep gegaan tegen de beschikking. De behandeling van dit hoger beroep laat echter op zich wachten, terwijl de beschikking uitvoerbaar bij voorraad is verklaard. De moeder vordert dan ook de schorsing van de beslissing tot uithuisplaatsing totdat in hoger beroep is beslist.

De vordering jegens de raad wordt afgewezen. De raad heeft het verzoek tot ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing op basis van een onderzoeksrapport aan de rechter voorgelegd. Deze heeft de verzoeken toegewezen en de GI aangewezen als uitvoerder daarvan. De taak van de raad is hiermee geëindigd. De vordering ligt dan ook voor afwijzing gereed.

Beoordeeld zal worden of de vordering jegens WSS bij verstek kan worden toegewezen of dat

de vordering de voorzieningenrechter onrechtmatig of ongegrond voorkomt. Uitgangspunt daarbij is dat WSS de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing kan effectueren per 13 december 2017. Slechts indien WSS geen in redelijkheid te respecteren belang bij executie heeft, kan tenuitvoerlegging van de beschikking verboden worden. Hiervan kan sprake zijn indien de beschikking op een juridische of feitelijke misslag berust of indien na de beschikking voorgevallen of aan het licht gekomen feiten een noodtoestand doen ontstaan voor de moeder en/of de minderjarige, waardoor een onverwijld tenuitvoerlegging niet aanvaardbaar is.

Een feitelijke of juridische misslag in het vonnis in kwestie is niet gesteld en niet gebleken. De moeder heeft zich erop beroepen dat voor de minderjarige een noodtoestand zal ontstaan als de machtiging tot uithuisplaatsing geëffectueerd gaat worden, omdat de minderjarige zich tegen deze uithuisplaatsing verzet. Uit de beschikking blijkt dat de minderjarige door de kinderrechtster is gehoord op het verzoek tot ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Daarbij heeft de minderjarige volgens de beschikking aangegeven dat het thuis inmiddels goed gaat en dat zij niet op school heeft verklaard op een andere plek te willen wonen. Dat zij het, net als de ouders, niet eens is met de beslissing van de kinderrechtster en een uithuisplaatsing niet ziet zitten, maakt niet dat sprake is van een noodtoestand. Een uithuisplaatsing is een ingrijpend middel. Omdat de kinderrechtster oplegging van deze maatregelen noodzakelijk heeft geacht en het daartoe strekkende verzoek heeft toegewezen, is het nu aan WSS om de kinderbeschermingsmaatregelen te gaan uitvoeren. Het is daarbij aan WSS om de datum en wijze te bepalen waarop de machtiging tot uithuisplaatsing geëffectueerd zal gaan worden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is er onvoldoende gesteld om de werking van de beschikking op dit moment te schorsen. In die zin komt de vordering de voorzieningenrechter ongegrond voor.

De voorzieningenrechter wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:229

Zaaknummer: C/09/545515 / KG ZA 17-1648

RECHTSPRAAK

Belgische wettelijke samenwoning kan in Nederland worden erkend, maar door die samenwoning is geen familierechtelijke betrekking tussen de man en het kind tot stand gekomen.

Op de geboorteakte van de minderjarige staat de man vermeld als vader. De vrouw verzoekt doorhaling van deze vermelding. De vrouw heeft een wettelijke samenwoning naar Belgisch recht gehad met deze man, maar naar het oordeel van de vrouw brengt deze wettelijke samenwoning niet mee dat er tussen de man en het kind een familierechtelijke betrekking is ontstaan. De rechtbank heeft het Internationaal Juridisch Instituut (IJI) om advies gevraagd over de betekenis van de Belgische wettelijke samenwoning en de gevolgen ervan.

Op grond daarvan overweegt de rechtbank als volgt. Omdat de rechtbank zich onvoldoende voorgelicht achtte over de vraag of de Belgische rechtsfiguur wettelijke samenwoning in Nederland kan worden erkend en wat hiervan de gevolgen zijn, heeft de rechtbank een deskundige, het IJI, gevraagd hiernaar onderzoek te doen en daarover te rapporteren. De rechtbank sluit zich aan bij de bevindingen van het IJI. De rechtbank begrijpt hieruit dat de wettelijke samenwoning van de moeder en de biologische vader weliswaar kan worden erkend in Nederland ingevolge artikel 10:61 BW, maar dat dit niet betekent dat er een familierechtelijke betrekking tussen de minderjarige en de man is ontstaan bij de geboorte van de minderjarige. Naar het oordeel van de rechtbank is wat betreft de afstamming de Belgische rechtsfiguur wettelijke samenwoning in zoverre niet gelijk te stellen aan het geregistreerd partnerschap in het Nederlandse recht. Dat blijkt uit de memorie van toelichting bij de inwerkingtreding van de Wet conflictenrecht geregistreerd partnerschap, die tot basis heeft gediend voor artikel 10:61 BW, er nadrukkelijk gedacht is aan de Belgische wettelijke samenwoning behoeft niet tot een ander oordeel te leiden, omdat ten tijde van de inwerkingtreding van die wet het ook in Nederland zo was dat een kind, geboren uit ouders die door een geregistreerd partnerschap zijn verbonden, niet automatisch het juridische kind was van de partner van de moeder.

Hoewel de ambtenaar stelt dat er geen absolute zekerheid is dat de Belgische wettelijke samenwoning niet dezelfde rechtsgevolgen heeft als het Nederlandse geregistreerd

partnerschap en concludeert dat dit mogelijk wel het geval is, onderbouwt de ambtenaar deze conclusie niet. De rechtbank zal de ambtenaar daarin dan ook niet volgen.

Gelet op de voorhanden zijnde gegevens, het rapport van het IJI en de toepasselijke wetsbepalingen, oordeelt de rechtbank dat er geen familierechtelijke betrekking tussen de minderjarige en de biologische vader tot stand is gekomen en dat de geboorteakte van de minderjarige dient te worden gewijzigd in die zin dat de vadergegevens op die akte worden doorgehaald. Het primaire verzoek kan daarom worden toegewezen. Na het onherroepelijk worden van deze beschikking is de weg vrij voor de biologische vader om de minderjarige te erkennen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:15602

Zaaknummer: C/09/520036 / FA RK 16-7841

RECHTSPRAAK

GI deelt per e-mail mee geen gehoor te kunnen geven aan het verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling in de vorm van een schriftelijke aanwijzing. Het hof oordeelt dat deze e-mail te beschouwen is als een aanwijzing, althans een fictieve weigering, met betrekking tot de omgang, als bedoeld in artikel 1:265f BW, waartegen hoger beroep openstaat.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft op 8 juni 2017 per e-mail aan de advocaat van de moeder kenbaar gemaakt geen gehoor te kunnen geven aan zijn verzoek om een omgangsregeling in een schriftelijke aanwijzing vast te leggen. De advocaat van de moeder heeft in eerste aanleg verzocht het weigeringsbesluit van de GI van 8 juni 2017 te vernietigen en heeft daarbij verzocht een omgangsregeling vast te stellen. De rechtbank heeft de aanwijzing vervallen verklaard en een omgangsregeling bepaald. De moeder is van deze beslissing in hoger beroep gekomen.

Ter zitting heeft het hof de moeder gevraagd naar de wettelijke grondslag van haar verzoek dat ten grondslag ligt aan de beslissing van 8 juni 2017 en het verzoek in eerste aanleg. Achtergrond hiervan is dat tegen een beslissing als bedoeld in artikel 1:262b BW, dat ziet op geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen, op grond van artikel 807 Rv hoger beroep uitgesloten is. De moeder heeft in reactie daarop aangegeven dat zij de beslissing van 8 juni 2017 ziet als een beschikking, namelijk een aanwijzing althans een fictieve weigering, met betrekking tot de omgang, als bedoeld in artikel 1:265f BW, waartegen in tegenstelling tot een 'gewone' aanwijzing als bedoeld in artikel 1:263 BW, wel hoger beroep openstaat op grond van artikel 807 Rv. Naar het oordeel van het hof is deze benadering juist. Artikel 1:262b BW is bedoeld als restbepaling. In deze zaak is echter sprake van een geschil dat neerkomt op een fictieve weigering van de GI om te beslissen op een verzoek om aanpassing/uitbreiding van de omgang van uit huis geplaatste minderjarigen. Daartegen staat de weg van artikel 1:265f BW open en derhalve hoger beroep. Het hof acht derhalve het betoog van de moeder juridisch juist en is van oordeel dat de moeder ontvankelijk is in haar hoger beroep.

Het hof bekrachtigt vervolgens de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 13-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3526

Zaaknummer: 200.222.588/01

RECHTSPRAAK

Vrouw verzoekt gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de man. De man stelt dat hij de moeder niet kent, nooit een relatie met haar te hebben gehad, laat staan dat hij gemeenschap met haar heeft gehad. De rechtbank oordeelt uiteindelijk dat er onvoldoende aanwijzingen zijn die leiden tot de conclusie dat de man de verwekker van het kind zou kunnen zijn. Verzoek wordt afgewezen.

De vrouw heeft een verzoekschrift ingediend strekkende tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de man over haar kind, waarbij voorwaardelijk wordt verzocht de man te veroordelen mee te werken aan een DNA-onderzoek. De man stelt dat hij de moeder niet kent, nooit een relatie met haar te hebben gehad, laat staan dat hij gemeenschap met haar heeft gehad.

De rechtbank heeft overwogen dat de man heeft volhard in zijn betwisting dat hij een relatie en seksueel contact met de moeder heeft gehad. De moeder heeft als enige onderbouwing dat er sprake is geweest van een relatie tussen haar en de man, een kopie van een zeer summiere berichtwisseling op Facebook overgelegd. Naast het feit dat niet kan worden vastgesteld dat deze berichtwisseling daadwerkelijk met de man heeft plaatsgevonden, is de berichtwisseling ook onvoldoende om aan te nemen dat er sprake was van een relatie. Daar komt bij dat de berichtwisseling van september 2013 is, ruim voor de conceptieperiode van de minderjarige. De rechtbank is daarom van oordeel dat er onvoldoende aanwijzingen zijn die leiden tot de conclusie dat de man de verwekker van de minderjarige zou kunnen zijn. Ook de omstandigheid dat de moeder de minderjarige heeft meegenomen naar de zitting zodat de rechtbank kon zien dat de minderjarige erg op de man lijkt, leidt niet tot een andere conclusie. Een eventuele indruk van de rechtbank over een gelijkenis tussen de man en de minderjarige, nog daargelaten of er sprake is van een gelijkenis, is onvoldoende basis om de man te bevelen zijn medewerking te verlenen aan een DNA-onderzoek. De enkele weigering van de man om zijn medewerking te verlenen aan een dergelijk onderzoek acht de rechtbank onvoldoende om daaraan een gevolg te verbinden. Het ligt op de weg van de moeder om aannemelijk te maken dat de man de verwekker zou kunnen zijn van de minderjarige. De moeder is hierin niet

geslaagd. Het verzoek is daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:14752

Zaaknummer: C/09/530890 / FA RK 17-2928

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Verdeling gemeenschap van goederen. Hoe moet een tijdens het huwelijk verkregen ontslagvergoeding worden verdeeld die deels in de vorm van een recht op periodieke uitkeringen in een levensverzekeringspolis is gestort? Naar het oordeel van de rechtbank valt in beginsel een evenredig deel van de uitkering van de polis in de gemeenschap.

De man heeft in 1999 – tijdens het huwelijk – een ontslagvergoeding van ruim NLG 626.847,95 wegens gederfde c.q. te derven inkomsten toegekend gekregen, waarvan een deel direct is uitbetaald aan de man, en een bedrag van NLG 300.000 in de vorm van een recht op periodieke uitkeringen, welk bedrag door de werkgever in een levensverzekeringspolis is gestort. Deze polis komt in 2019 – na ontbinding van het huwelijk – tot uitkering. Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of deze polis in de verdeling van de tussen hen bestaande gemeenschap van goederen moet worden betrokken.

De rechtbank oordeelt dat nu de strekking van de aanspraak op de polis is het verstrekken van een periodieke uitkering wegens gederfde c.q. te derven inkomsten ná ontslag, in beginsel een evenredig deel van de uitkering van de polis in de gemeenschap valt. Aan de omstandigheid dat de man tot op het moment van wijzen van deze beschikking nog geen enkele periodieke uitkering uit de polis heeft ontvangen, komt geen betekenis toe, evenmin als aan de omstandigheden dat de man na ontvangst van de ontslagvergoeding een nieuwe dienstbetrekking is aangegaan met een hoger salaris en hij in 2005 een tweede ontslagvergoeding heeft ontvangen. Aangezien aan de man in 1999 een deel van de ontslagvergoeding (NLG 326.487,95) in de vorm van een bedrag ineens is uitgekeerd, is de rechtbank van oordeel dat het deel van de polis dat in de gemeenschap valt, en tussen partijen verdeeld dient te worden, als volgt moet worden berekend: de gehele ontslagvergoeding (een bedrag van NLG 326.487,95 te vermeerderen met de waarde van de lijfrente op de peildatum (10 augustus 2016)) dient evenredig verdeeld te worden over het aantal maanden over de periode vanaf de datum ontslag (26 februari 1999) tot de pensioengerechtigde leeftijd van de man, welk bedrag vermenigvuldigd dient te worden met het aantal huwelijksmaanden vanaf

26 februari 1999 tot de peildatum (10 augustus 2016) en verminderd dient te worden met het bedrag van NLG 326.487,95 en verminderd dient te worden met de latente belastingclaim op de uitkeringen uit de lijfrentepolis. Hierbij gaat de rechtbank, bij gebrek aan gegevens, ervan uit dat voornoemd bedrag van NLG 326.487,95 voor de peildatum reeds is opgesoupeerd dan wel dat partijen er rekening mee houden dat dit bedrag niet dubbel in de verdeling zal worden betrokken. Voor zover de ontslagvergoeding blijktens voornoemde berekening ziet op de periode ná de peildatum zijn deze naar maatschappelijke normen op bijzondere wijze aan de man verknocht.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:9921

Zaaknummer: C/15/247747 / FA RK 16-5107

RECHTSPRAAK

Herroeping beschikking ontkenning vaderschap uit 1996. Destijds was de ontkenning van het vaderschap gegrond bevonden. Toentertijd was er geen DNA-onderzoek. Kind is daarna erkend door de echtgenoot van de moeder, vermeend biologische vader. DNA-onderzoek toont aan dat de vader van destijds wel de biologische vader is. Er is bedrog gepleegd. Geding van destijds heropend. Verzoek ontkenning vaderschap wordt afgewezen. Kind is met terugwerkende kracht weer kind van de oorspronkelijke vader.

De dochter heeft een verzoek ingediend strekkende tot herroeping ex artikel 390 Rv van de beschikking van 18 april 1996 betreffende gegrondverklaring van de ontkenning van het door huwelijk ontstane vaderschap. De dochter heeft aangevoerd dat er tijdens de procedure die heeft geleid tot de beschikking van 18 april 1996 sprake moet zijn geweest van het bewust of onbewust verstrekken van verkeerde informatie.

De rechtbank is van oordeel dat sprake is van bedrog als bedoeld in artikel 382 Rv. De oorspronkelijke vader (de dochter was op een later moment erkend door de echtgenoot van de moeder) en de moeder hebben destijds verklaard dat hij niet de biologische vader kon zijn van de dochter, hetgeen thans onjuist is gebleken. De vader van destijds en de moeder wisten, dan wel konden weten, dat hun verklaring onjuist was, dan wel onjuist zou kunnen zijn. De rechter heeft dit zowel op de zitting van 3 april 2017 als op de zitting van 26 juni 2017 met de aanwezigen besproken. Zowel de moeder als de oorspronkelijke vader hebben deze constatering bevestigd en aangegeven dat hun verklaringen destijds waren ingegeven door de (echscheidings)strijd waarin zij op dat moment met elkaar waren verwikkeld.

Omdat de grond voor herroeping juist is bevonden, is het geding uit 1996 ter zitting van 26 juni 2017 heropend. Op grond van artikel 389 Rv is het oorspronkelijke geding opnieuw beoordeeld. De vader van destijds heeft ter zitting zijn eerdere stellingname dat hij niet de vader kan zijn, gewijzigd en gesteld dat hij wél de vader is van de dochter. De moeder heeft destijds tegenover hem volgehouden dat hij de vader niet is en tevens kenbaar gemaakt dat hij

de dochter onder geen beding te zien zou krijgen. De vader van destijds heeft aan dat eerste altijd getwijfeld, gelet op het conceptietijdvak. Vanwege de strijd die was ontstaan in het kader van de echtscheiding en vanwege de stelligheid waarmee de moeder aangaf dat hij de dochter niet te zien zou krijgen, is de oorspronkelijke vader in 1995 voornoemde procedure gestart. Nu uit het DNA-rapport blijkt dat de vader van destijds de biologische vader is, is de rechtbank van oordeel dat het verzoek tot ontkenning van het vaderschap dient te worden afgewezen. De rechtbank heeft op grond van het bepaalde in artikel 389 Rv de beschikking van 18 april 1996 herroepen en het op 8 november 1995 gedane verzoek tot ontkenning van het vaderschap afgewezen. De dochter is aldus met terugwerkende kracht tot haar geboorte het kind van de oorspronkelijke vader en draagt ook zijn geslachtsnaam.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:7250

Zaaknummer: C/15/253323 / FA RK 17-21

ANNOTATIE

Het kindgebonden budget dient niet in mindering te worden gebracht op de behoefte bij de berekening van partneralimentatie. Annotatie bij Hoge Raad 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1273.

mr. J.J. Smeenge

In Hoge Raad 9 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3011, oordeelde de Hoge Raad dat bij de vaststelling van de hoogte van de te betalen kinderalimentatie het kindgebonden budget (inclusief alleenstaande-ouderkop) in aanmerking dient te worden genomen bij de berekening van de draagkracht van de ouder die het kindgebonden budget ontvangt.

Op 22 februari 2017 (ECLI:NL:GHDHA:2017:412) heeft het Hof Den Haag de vraag aan de Hoge Raad voorgelegd of het kindgebonden budget geldt als inkomen van degene die dit ontvangt, zodat het diens (aanvullende) behoefte vermindert en daarmee de vast te stellen partneralimentatie verlaagt, of dat het kindgebonden budget evenals andere inkomensafhankelijke overheidsverstrekkingen een aanvullend karakter heeft, zodat het buiten beschouwing blijft bij de bepaling van de behoefte van de ontvanger van dit kindgebonden budget.

De feitenrechters, waaronder de hoven, beantwoordden deze vraag verschillend. Voor beide benaderingen is mijns inziens een goed argument te vinden. Overigens is deze vraag mijns inziens alleen relevant als het te ontvangen kindgebonden budget het eigen aandeel van de ontvanger tevens gerechtigde tot partneralimentatie overstijgt; voor zover het ontvangen kindgebonden budget kleiner dan of gelijk is aan het aandeel van de ontvanger in de kosten van de kinderen resteert er immers *sowieso* niets meer om in de eigen behoefte van de ontvanger te voorzien. Dit zien we terug in Hof Arnhem-Leeuwarden 29 maart 2016, ECLI:NL:GHARL:2016:2432 en Hof Arnhem-Leeuwarden 13 september 2016, ECLI:NL:GHARL:2016:7364.

Tegen het in aanmerking nemen van het kindgebonden budget als behoefteverminderend inkomen pleit het volgende. Het kindgebonden budget is een inkomensafhankelijke regeling

en het relevante toetsingsinkomen omvat mede de te ontvangen partneralimentatie. In die zin heeft het kindgebonden budget een subsidiair karakter, want naarmate de alimentatiegerechtigde meer partneralimentatie ontvangt, neemt het recht op kindgebonden budget af. Indien het ontvangen kindgebonden budget als inkomen in aanmerking wordt genomen zou hierdoor de behoefte aan partneralimentatie afnemen, waardoor – in strijd met het wettelijke subsidiaire karakter van kindgebonden budget ten opzichte van partneralimentatie – de partneralimentatie juist subsidiair ten opzichte van het kindgebonden budget wordt gemaakt. Hier doet zich een parallel voor met de huursubsidie/huurtoeslag, waarover de Hoge Raad eerder heeft geoordeeld (HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1632). De Hoge Raad oordeelde toen dat het onaanvaardbaar zou zijn als de alimentatieplichtige een deel van zijn verplichting zou kunnen afwentelen op de gemeenschap doordat de door de alimentatiegerechtigde te ontvangen huursubsidie in mindering zou worden gebracht op de behoefte.

Dit argument vind ik doorslaggevend en daarom lijkt het oordeel van de Hoge Raad me juist. Onduidelijker vind ik de uitspraak van de Hoge Raad in verhouding tot wat geldt ten aanzien van het kindgebonden budget in de berekening van de kinderalimentatie.

Vóór het in aanmerking nemen van het kindgebonden budget als behoefteverminderend inkomen van de gerechtigde tot partneralimentatie pleit naar mijn mening dat dit beter aansluit bij de systematiek van de berekening van de kinderalimentatie. Met het kindgebonden budget en de alleenstaande-ouderkop is volgens de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2015:3011, r.o. 3.4.2) immers beoogd de verzorgende ouder, respectievelijk de verzorgende alleenstaande ouder, *inkomensondersteuning* te bieden om in de behoefte van zijn kind of kinderen te voorzien. Als de gezamenlijke draagkracht van de ouders de behoefte van de kinderen overstijgt, wordt een draagkrachtvergelijking gemaakt om ieders aandeel in de kosten van de kinderen naar evenredigheid van ieders draagkracht te berekenen. Is het berekende aandeel van de ontvanger van het kindgebonden budget kleiner dan het ontvangen budget, dan impliceert dit dat een deel van de inkomensondersteuning die de ontvanger van het kindgebonden budget verkrijgt, resteert om in zijn eigen kosten van levensonderhoud te voorzien en dus in zoverre zijn of haar eigen behoefte vermindert.

De Hoge Raad noemt nog een tweede argument tegen het in aanmerking nemen van het kindgebonden budget als behoefteverminderend inkomen, namelijk de strekking van het kindgebonden budget. Het kindgebonden budget strekt er volgens de memorie van toelichting toe gezinnen met lagere inkomens een bijdrage te verstrekken in de kosten van de tot het gezin behorende kinderen. Dit argument vind ik in dit verband niet overtuigend. We spreken immers over situaties waarin de gezamenlijke draagkracht van de alimentatieplichtige en alimentatiegerechtigde de behoefte van de kinderen overstijgt en bovendien nog een deel van

het kindgebonden budget resteert na aftrek van het door de alimentatiegerechtigde te betalen aandeel in de kosten van de kinderen. Aan de strekking van het kindgebonden budget is in zoverre al tegemoetgekomen. Men zou kunnen betogen dat het kindgebonden budget voor zover het zuiver voor de kinderen bedoeld is, zijn doel in deze situaties voorbijschiet. In mijn ogen is overigens het kindgebonden budget gedeeltelijk bedoeld voor de alleenstaande ouder zelf, hetgeen ik afleid uit de parlementaire stukken (zie daarvoor mijn eerdere commentaar onder PFR 2015-0051) en hetgeen bijvoorbeeld ook afgeleid kan worden uit de zojuist geparafraseerde zin uit de memorie van toelichting. Het is maar net waar de nadruk op wordt gelegd.

De Hoge Raad noemt tevens een argument dat erop gericht is om het argument vóór het in aanmerking nemen van het kindgebonden budget als behoefteverminderend inkomen van de alimentatiegerechtigde te ontzenuwen. Volgens de Hoge Raad dient, gelet op de strekking van het kindgebonden budget, dit geheel te worden aangewend om bij te dragen in de kosten van de kinderen en, in voorkomend geval, het inkomen van de alleenstaande ouder met het oog op deze kosten te ondersteunen, ook voor zover het kindgebonden budget het aandeel van de ontvangende ouder in de kosten van de kinderen overtreft. Ik vind dit geen erg sterk argument. Het mag zo zijn dat het ontvangen kindgebonden budget volledig voor de kinderen dient te worden aangewend, zelfs voor zover al volledig in de behoefte van de kinderen is voorzien, dit heeft noch de rechter die de alimentatie vaststelt, noch de onderhoudsplichtige tot partneralimentatie in de hand. Mijn veronderstelling is dat in veel gevallen het overschot ten goede zal komen aan de gerechtigde tot partneralimentatie. Ik moet echter toegeven dat de benadering van de Hoge Raad in ieder geval mogelijk maakt dat het overschot wordt aangewend ten behoeve van de kinderen. Ten slotte merkt de Hoge Raad nog bij wijze van steunargument op dat de werkelijke kosten van de kinderen hoger kunnen zijn dan de forfaitair berekende kosten. Dat kan inderdaad, maar ze kunnen ook lager zijn. In zoverre mist het steunargument meerwaarde.

Bij deze opmerkingen over de verhouding tot de berekening van kinderalimentatie past een kanttekening. Een groot probleem hierbij is namelijk de wijze waarop de kinderalimentatie wordt berekend, te weten door een forfaitair systeem (zonder wettelijke grondslag voor dit systeem) en met behulp van door het CBS en het NIBUD in 1994 (!) opgestelde tabellen om de behoefte te berekenen. De aanpassingen die sindsdien hebben plaatsgevonden, zijn van de hand van de Expertgroep Alimentatienormen. Deze aanpassingen zijn niet gebaseerd op enig onderzoek en de vraag is dan ook gerechtvaardigd in hoeverre de huidige tabel nog aansluit bij de werkelijkheid van de kosten van kinderen (zie: S.F.M. Wortmann, *GS Personen- en familierecht*, artikel 1:404 BW, aant. 2). Kortom, we moeten bij de berekening van de partneralimentatie de berekeningswijze van kinderalimentatie met een korreltje zout nemen.

Het oordeel van de Hoge Raad lijkt me zeer acceptabel. Het argument in verband met het subsidiaire karakter van het kindgebonden budget kan opwegen tegen het argument in verband met de systematiek van de berekening van kinderalimentatie. Het oordeel heeft als voordeel dat het de goed te begrijpen rechtsregel uit de uitspraak over huursubsidie herhaalt en in stand laat. Deze kan ook nog van pas komen bij eventuele andere toekomstige inkomensafhankelijke ondersteuningsmaatregelen. Ook mij lijkt het in het algemeen niet aanvaardbaar als de alimentatieplichtige een deel van zijn verplichting zou kunnen afwentelen op de gemeenschap, doordat de alimentatieplicht wordt achtergesteld ten opzichte van een subsidiair bedoelde ondersteuning van de overheid.

Opvallend is nog dat de Hoge Raad een streep haalt door een door het hof en de Expertgroep Alimentatienormen als vaststaand aangenomen gegeven: dat het door de alimentatiegerechtigde ontvangen kindgebonden budget als inkomen in aanmerking moet worden genomen bij de zogenoemde jusvergelijking. Uiteraard geldt voor de jusvergelijking geen principieel andere benadering.

De Hoge Raad maakt van de gelegenheid ook alvast gebruik om duidelijk te maken dat de alimentatieplichtige die tevens de verzorgende ouder is, door hem of haar ontvangen kindgebonden budget (door het in aanmerking nemen daarvan bij de berekening van zijn of haar draagkracht) niet hoeft aan te wenden om partneralimentatie te betalen. Dit had het hof juist gezien.

In de praktijk is het nu zo dat, indien kinderalimentatie en partneralimentatie dienen te worden vastgesteld, de volgende stappen dienen te worden doorlopen (even uitgaande van de min of meer standaardsituatie dat de gerechtigde tot partneralimentatie tevens de verzorgende ouder is). Ten eerste hoort bij het inkomen van de onderhoudsgerechtigde een bepaald kindgebonden budget. Dit wordt in aanmerking genomen bij de draagkracht van de verzorgende ouder bij de berekening van de kinderalimentatie. Resteert na de berekening van de kinderalimentatie nog draagkracht aan de zijde van de andere ouder, dan wordt partneralimentatie berekend, waarbij geen rekening wordt gehouden met het ontvangen kindgebonden budget. De berekende partneralimentatie vermindert het recht op kindgebonden budget. Daarom wordt 'gelust': met het nieuw gevonden kindgebonden budget wordt de kinderalimentatie opnieuw berekend. Vervolgens de partneralimentatie. Ten slotte kan opnieuw worden gelust, totdat geen (substantiële) verandering meer optreedt. Tweemaal een lusberekening maken volstaat meestal. Het lijkt me niet nodig dat de lusberekeningen worden opgenomen in de motivering van rechterlijke uitspraken. Voor een begrijpelijke rechterlijke uitspraak is voldoende dat het uiteindelijke resultaat na het maken van de lusberekeningen wordt uiteengezet.

RECHTSPRAAK

Hoge Raad: huurtoeslag, zorgtoeslag en het kindgebonden budget zijn overheidsbijdragen van aanvullende aard. Het karakter van deze bijdragen brengt mee dat deze buiten beschouwing moeten blijven bij het vaststellen van de behoefte van de alimentatiegerechtigde aan partneralimentatie.

Partijen zijn gewezen echtgenoten. De vrouw heeft twee kinderen uit een eerdere relatie waarmee zij een gezin vormt. De rechtbank heeft bij de echtscheidingsbeschikking een door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie vastgesteld. De man heeft het hof verzocht deze beschikking te vernietigen en een lagere partneralimentatie vast te stellen. De vrouw heeft in incidenteel appel verzocht haar behoefte op een hoger bedrag vast te stellen en de beschikking voor het overige te bekrachtigen.

Het hof heeft de behoefte van de vrouw berekend op het door de vrouw gewenste bedrag en heeft de partneralimentatie vervolgens op nihil gesteld. Het hof heeft bij de berekening van het netto besteedbaar inkomen van de vrouw rekening gehouden met haar fiscaal jaarloon, het kindgebonden budget, de huurtoeslag en de zorgtoeslag. Op basis hiervan lag haar netto besteedbaar inkomen hoger dan haar behoefte en heeft het hof geconcludeerd dat de vrouw geen aanvullende behoefte aan partneralimentatie had.

In cassatie wordt terecht geklaagd dat het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de huur- en zorgtoeslag en het kindgebonden budget bij het inkomen van de vrouw te tellen. Bij huur- en zorgtoeslag en bij het kindgebonden budget is sprake van een overheidsbijdrage van aanvullende aard, waarvan het karakter meebrengt dat die bijdrage buiten beschouwing moet blijven bij het vaststellen van de behoefte van de alimentatiegerechtigde aan een uitkering tot levensonderhoud op de voet van artikel 1:157 BW.

Voorts wordt terecht geklaagd dat het hof de grenzen van de rechtsstrijd in hoger beroep heeft overschreden door de partneralimentatie op nihil te stellen. De man heeft immers in hoger beroep verzocht de partneralimentatie op een lager bedrag vast te stellen, terwijl de vrouw in

haar incidenteel hoger beroep zich voor de hoogte van de partneralimentatie heeft aangesloten bij het door de rechtbank vastgestelde bedrag. Hiermee waren de grenzen van de strijd tussen partijen gegeven.

De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:3266

Zaaknummer: 17/01909

Wetsartikelen: 1:157 BW

RECHTSPRAAK

Strand Lobben t. Noorwegen

Gezagsbeëindiging. Voorwaarden. Adoptie. Terugplaatsing. Belangen kind bij voortzetting van de opvoedingssituatie bij pleegouders tegenover belang ouders bij hereniging. Hechting. Ontwikkelingsrechten van jonge kinderen.

In mei 2008 wendde verzoekster zich tot de kinderbeschermingsinstantie. Ze was zwanger en woonde bij haar ouders en had geen zelfstandige woonplek. Nadat verzoekster in de 28ste week van de zwangerschap in het ziekenhuis om een late abortus had gevraagd, bracht het ziekenhuispersoneel de kinderbeschermingsinstantie hiervan op de hoogte. De kinderbeschermingsinstantie stelde voor dat verzoekster in een moeder-kindcentrum zou worden opgenomen en verzoekster stemde in met de opname. Na de geboorte van haar zoon, X, in september 2008, verhuisde verzoekster naar het centrum met hem. Heel snel maakten de medewerkers van het centrum zich zorgen over verzoeksters opvoedingscapaciteit en schakelden zij de kinderbeschermingsinstantie in. X verloor gewicht en verzoekster toonde geen begrip voor zijn behoeften. Verzoekster trok haar instemming tot verblijf in het centrum in, waarop de kinderbeschermingsinstantie een spoedhuisplaatsing van X bij een pleeggezin regelde. Verzoekster mocht X wekelijks voor een half uur bezoeken.

Verzoekster ging in beroep bij de Raad voor Sociaal Welzijn tegen de beslissing van de kinderbeschermingsinstantie en stelde dat ze X bij haar ouders zou kunnen opvoeden. Verzoeksters ouders verklaarden dat zij bereid waren tot samenwerken met de kinderbeschermingsinstantie. Een psychiatrisch rapport werd in oktober 2008 voorbereid en aan de Raad voorgelegd. De Raad voor Sociaal Welzijn verklaarde het beroep ongegrond. Bij de grootouders zou verzoekster de hoofdverzorger zijn van X, terwijl gebleken was dat zij niet in staat was om hem op te voeden. De Raad voor Sociaal Welzijn overwoog dat bij de spoedhuisplaatsing X (twee maanden oud) kenmerken vertoonde van zowel psychologische als lichamelijke deprivatie. Verzoekster ging in hoger beroep, maar in januari 2009 werd de uitspraak in eerste aanleg bevestigd.

In januari 2009 verzocht de kinderbeschermingsinstantie de Raad voor Sociaal Welzijn om

een gewone (niet spoed)uithuisplaatsing en de Raad wees het verzoek toe. Er waren ernstige tekortkomingen in de opvoedingssituatie die niet door hulpverlening ondervangen konden worden. Verzoekster ging in beroep en had succes. Het hof oordeelde dat het gewichtsverlies mogelijk een lichamelijke oorzaak had. Het hof bepaalde dat verzoeksters bezoeken bij X frequenter moest worden met het oog op hereniging met zijn moeder. De bezoeken verliepen moeizaam. De kinderbeschermingsinstantie ging in beroep bij de Hoge Raad en in afwachting van de uitkomst daarvan werd de werking van de uitspraak van het hof opgeschort. De kinderbeschermingsinstantie gaven een psycholoog en een gezinstherapeut opdracht om een rapport te schrijven. Ook de Hoge Raad benoemde een psycholoog die een rapport uitbracht. In april 2010 bevestigde de Hoge Raad de uitspraak van de Raad voor Sociaal Welzijn. Verzoeksters bezoekrecht werd teruggebracht tot twee uren vier keer per jaar. De Hoge Raad verwees naar de observaties van de medewerkers in het moeder-kindcentrum, het psychiatrisch rapport van oktober 2008 en het rapport dat in opdracht van de Hoge Raad werd voorbereid. De Hoge Raad besteedde tevens aandacht aan de rapporten die in opdracht van de kinderbeschermingsinstantie waren voorbereid en aan de observaties van de contacten tussen verzoekster en X. Er waren medische oorzaken voor verzoeksters onvermogen om op sociaal-emotioneel niveau adequaat te functioneren. Ze had epilepsie, een laag IQ, en ze had hersenschade opgelopen toen ze 19 jaar oud was. Er werd geconcludeerd dat verzoekster niet leerbaar was.

In juli 2011 verzocht verzoekster beëindiging van de uithuisplaatsing. In oktober 2011 beviel ze van een tweede kind, Y. In december 2011 werd beslist dat de pleegouders X zouden mogen adopteren en dat verzoeksters gezag beëindigd zou worden. Verzoekster was goed in staat om Y te verzorgen. De Raad voor Sociaal Welzijn besliste dat X niet teruggeplaatst kon worden. Hij was kwetsbaar, werd ernstig verwaarloosd in zijn eerste weken, en leefde reeds ruim drie jaar bij de pleegouders. Hij had veel meegemaakt en verzoekster toonde geen begrip voor zijn behoeften en het feit dat hij aan de pleegmoeder was gehecht. Omdat verzoekster de rol van de pleegouders niet accepteerde, was gezagsbeëindiging nodig om de situatie tot rust te brengen. Verzoekster wendde rechtsmiddelen daartegen maar zonder succes.

In Straatsburg stelt verzoekster dat artikel 8 EVRM is geschonden door de gezagsbeëindiging en de plaatsing van X ter adoptie. Het EHRM oordeelt dat verzoekster bevoegd is om een EVRM-klacht namens X te maken. Het EHRM overweegt dat bij de uithuisplaatsing van een kind de autoriteiten een brede beoordelingsmarge genieten, maar dat meer ingrijpende maatregelen, zoals beperking in contact of het niet naleven van procedurele waarborgen, door het EHRM zeer intensief moet worden getoetst. Voorts moeten kinderbeschermingsmaatregelen in principe tijdelijk zijn en zou aan hereniging moeten worden gewerkt zodra de omstandigheden zulks toelaten.

Bij de beoordeling van de maatregel van gezagsbeëindiging overweegt het EHRM dat de maatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden toelaatbaar is en uitsluitend indien onderbouwd door een dringend kindsbelang. Op procedureel niveau stelt het EHRM de eis dat er een grondige studie is uitgevoerd van de hele gezinssituatie waarbij feitelijke, emotionele, psychologische, materiële en medische factoren zijn betrokken en waarbij de belangen van iedere betrokkene is meegewogen, met onophoudelijke aandacht voor de beste oplossing voor het kind. Ofwel, er moeten relevante en adequate redenen zijn voor de maatregel. De belangen van het kind hebben voorrang. Het belang van het kind wordt gediend door instandhouding van de relatie tot de ouders, tenzij de ouders ongeschikt zijn gebleken. Het kind heeft het recht om in een geschikte omgeving te worden opgevoed. Wanneer het kind gedurende aanzienlijke tijd niet in het gezin is geweest, is het mogelijk dat het belang van het kind dat zijn gezinssituatie niet meer wordt gewijzigd zwaarder zal wegen dan het belang van de ouders om met het kind herenigd te worden. Betreffende de procedures merkt de meerderheid van het EHRM op dat experten uit verschillende disciplines waren geraadpleegd. Verzoekers hadden goede mogelijkheden om in de procedure te participeren. De meerderheid van het EHRM heeft geen bedenkingen over het oordeel van de autoriteiten dat een kinderbeschermingsmaatregel nodig was ten aanzien van X maar niet voor Y. De meerderheid van het EHRM overweegt dat de beslissing tot uithuisplaatsing onderbouwd is met bewijs waaruit blijkt dat verzoekster niet in staat is om X een veilige opvoeding te bieden. De meerderheid heeft ook geen probleem met de beslissing dat X, nadat hij drie en een half jaar bij de pleegouders was opgevoed, niet meer bij de ouders teruggeplaatst kon worden. De meerderheid overweegt dat hij toen zeer jong was en verwijst naar General Comment Nr. 7 van het Kinderrechtencomité inzake de ontwikkelingsrechten van jonge kinderen. De meerderheid concludeert dat de redenen voor de gewone uithuisplaatsing relevant en adequaat waren.

Bij de beoordeling van de adoptiemaatregel, overweegt de meerderheid dat de kinderbeschermingsautoriteit heeft geoordeeld dat X niet terug kan naar zijn ouders. Deze overweging valt binnen de beoordelingsmarge van de nationale instanties. Binnen dat kader overweegt de meerderheid dat de omstandigheden voldoende uitzonderlijk waren en door een dringend kindsbelang gerechtvaardigd. De meerderheid merkt op dat X niet gehecht is aan zijn biologische moeder maar aan zijn pleegouders. Zijn banden tot verzoekster waren zeer beperkt. Dit feit was ook relevant bij de beoordeling van de mate van bescherming van het recht dat verzoekster aan artikel 8 EVRM ontleende. Ook als de adoptie niet toegestaan zou worden, zou X nooit naar zijn biologische moeder teruggaan. De autoriteiten vonden X een kwetsbare kind die een bovengemiddelde behoefte had aan rust, ondersteuning en veiligheid. Bij de contacten toonde verzoekster zich niet in staat om deze belangen van X te begrijpen, maar wees nadrukkelijk en heftig de pleegouders af. Over een periode van drie jaar was geen

verbetering in verzoeksters gedrag op dit punt merkbaar. Gelet op het voorgaande oordeelt de meerderheid van het EHRM dat de autoriteiten een keuze hebben moeten maken tussen twee conflicterende belangen en dat alle factoren en belangen zorgvuldig gewogen zijn, de procedures waren eerlijk, op grond waarvan het EHRM oordeelt dat vanwege de uitzonderlijke omstandigheden de maatregel (gezagsbeëindiging/adoptie) gerechtvaardigd was in X's belang.

Rechters Grozev, O'Leary en Hüseyinov geven een afwijkende mening. Naar het oordeel van deze rechters is aan de zware eisen voor een rechtvaardiging van de maatregel van adoptie tegen de wil van de ouders niet voldaan. In de visie van deze rechters kwam verzoekster in een fuik terecht, waarbij het conflict met de autoriteiten een disproportionele rol speelde. Zij benadrukken het ingrijpende karakter van de maatregel en wijzen op het feit dat weinig was gedaan om de contacten te regelen op een manier die minder prikkelend waren voor verzoekster, bijvoorbeeld niet steeds in aanwezigheid van de pleegmoeder. Deze rechters verwijten de meerderheid dat er te veel belang wordt gehecht aan correcte procedures, terwijl de inhoud van de ingrijpende kinderschermingsmaatregelen door het EHRM niet adequaat wordt getoetst.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 30-11-2017

Zaaknummer: 37283/13